



**УХВАЛА
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Самборської Тетяни Леонідівни щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 10 частини першої статті 303 Кримінального процесуального кодексу України, частини восьмої статті 615 Кримінального процесуального кодексу України в редакції Закону України «Про внесення змін до Кримінального процесуального кодексу України та Закону України „Про електронні комунікації“ щодо підвищення ефективності досудового розслідування „за гарячими слідами“ та протидії кібератакам» від 15 березня 2022 року № 2137–ІХ, частини першої статті 219, пункту 20⁸ розділу XI „Перехідні положення“ Кримінального процесуального кодексу України в редакції Закону України „Про внесення змін до Кримінального процесуального кодексу України та інших законодавчих актів України щодо посилення самостійності Спеціалізованої антикорупційної прокуратури“ від 8 грудня 2023 року № 3509–ІХ, абзацу четвертого пункту 4, абзацу другого пункту 5, пункту 6 розділу І Закону України „Про внесення змін до Кримінального процесуального кодексу України та інших законодавчих актів України щодо посилення самостійності Спеціалізованої антикорупційної прокуратури“ від 8 грудня 2023 року № 3509–ІХ

Київ
25 березня 2026 року
№ 70-2(І)/2026

Справа № 3-37/2026(98/26)

Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Гришук Оксани Вікторівни – головуєчого,
Барабаша Юрія Григоровича,
Совгирі Ольги Володимирівни – доповідача,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Самборської Тетяни Леонідівни щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 10 частини першої статті 303 Кримінального процесуального кодексу України, частини восьмої статті 615 Кримінального процесуального кодексу

України в редакції Закону України «Про внесення змін до Кримінального процесуального кодексу України та Закону України „Про електронні комунікації“ щодо підвищення ефективності досудового розслідування „за гарячими слідами“ та протидії кібератакам» від 15 березня 2022 року № 2137–IX (Відомості Верховної Ради України, 2022 р., № 15, ст. 120), частини першої статті 219, пункту 20⁸ розділу XI „Перехідні положення“ Кримінального процесуального кодексу України в редакції Закону України „Про внесення змін до Кримінального процесуального кодексу України та інших законодавчих актів України щодо посилення самостійності Спеціалізованої антикорупційної прокуратури“ від 8 грудня 2023 року № 3509–IX, абзацу четвертого пункту 4, абзацу другого пункту 5, пункту 6 розділу I Закону України „Про внесення змін до Кримінального процесуального кодексу України та інших законодавчих актів України щодо посилення самостійності Спеціалізованої антикорупційної прокуратури“ від 8 грудня 2023 року № 3509–IX (Відомості Верховної Ради України, 2023 р., № 135, ст. 793).

Заслухавши суддю-доповідача Совгирю О.В. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Самборська Т.Л. звернулася до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність:

– статтям 3, 8, 21, 22, частинам першій, другій, шостій статті 55, статті 59, частинам першій, другій, третій статті 62, частині другій статті 63, частинам першій, другій, третій статті 129 Конституції України (конституційність) пункт 10 частини першої статті 303 Кримінального процесуального кодексу України (далі – Кодекс);

– статтям 3, 8, 21, 22, частинам першій, другій, шостій статті 55, частині першій статті 58, статті 59, частині другій статті 63, статті 64, частинам першій, другій, третій статті 129 Конституції України

(конституційність) частину восьму статті 615 Кодексу в редакції Закону України «Про внесення змін до Кримінального процесуального кодексу України та Закону України „Про електронні комунікації“ щодо підвищення ефективності досудового розслідування „за гарячими слідами“ та протидії кібератакам» від 15 березня 2022 року № 2137–ІХ (далі – Закон № 2137);

– статтям 3, 8, 21, 22, частинам першій, другій, шостій статті 55, частині першій статті 58, статті 59, частині другій статті 63, частинам першій, другій, третій статті 129 Конституції України (конституційність) частину першу статті 219, пункт 20⁸ розділу XI „Перехідні положення“ Кодексу в редакції Закону України „Про внесення змін до Кримінального процесуального кодексу України та інших законодавчих актів України щодо посилення самостійності Спеціалізованої антикорупційної прокуратури“ від 8 грудня 2023 року № 3509–ІХ (далі – Закон № 3509), абзац четвертий пункту 4, абзац другий пункту 5, пункт 6 розділу I Закону № 3509.

Відповідно до пункту 10 частини першої статті 303 Кодексу на досудовому провадженні можуть бути оскаржені „повідомлення слідчого, дізнавача, прокурора про підозру після спливу одного місяця з дня повідомлення особі про підозру у вчиненні кримінального проступку або двох місяців з дня повідомлення особі про підозру у вчиненні злочину, але не пізніше закриття прокурором кримінального провадження або звернення до суду із обвинувальним актом – підозрюваним, його захисником чи законним представником“.

За частиною восьмою статті 615 Кодексу в редакції Закону № 2137 „у кримінальних провадженнях, в яких жодній особі не було повідомлено про підозру на дату введення в Україні або окремих її місцевостях воєнного, надзвичайного стану, проведення антитерористичної операції чи здійснення заходів із забезпечення національної безпеки і оборони, відсічі і стримування збройної агресії Російської Федерації та/або інших держав проти України, строк від дати введення до дати скасування або закінчення відповідного стану або заходів не зараховується до загальних строків, передбачених статтею 219 цього Кодексу“.

Оспорюваними положеннями Кодексу в редакції Закону № 3509 визначено:

– строк досудового розслідування обчислюється з моменту повідомлення особі про підозру до дня звернення до суду з обвинувальним актом, клопотанням про застосування примусових заходів медичного або виховного характеру, клопотанням про звільнення особи від кримінальної відповідальності, клопотанням про закриття кримінального провадження або до дня ухвалення рішення про закриття кримінального провадження (частина перша статті 219);

– положення частини першої статті 219 Кодексу в редакції Закону № 3509 застосовуються до всіх кримінальних проваджень, досудове розслідування або судовий розгляд яких не завершено до дня набрання чинності Законом № 3509 (пункт 20⁸ розділу XI „Перехідні положення“).

Згідно з оспорюваними положеннями Закону № 3509:

– у статті 219 Кодексу у редакції до внесення змін Законом № 3509 „частину другу та абзац четвертий частини шостої виключити“ (абзац четвертий пункту 4 розділу I);

– у статті 284 Кодексу у редакції до внесення змін Законом № 3509 „абзац вісімнадцятий частини першої виключити“ (абзац другий пункту 5 розділу I);

– частину першу статті 294 Кодексу у редакції до внесення змін Законом № 3509 та частину восьму статті 615 Кодексу у редакції до внесення змін Законом № 3509 виключити (пункт 6 розділу I).

2. Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів убачається таке.

Самборська Т.Л. є обвинуваченою у вчиненні кримінального правопорушення, визначеного частиною другою статті 367 Кримінального кодексу України. Захисник Самборської Т.Л. звернувся до суду зі скаргою про скасування повідомлення про підозру Самборській Т.Л. у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого частиною другою статті 367 Кримінального кодексу України, від 9 липня 2024 року та повідомлення про зміну раніше повідомленої їй підозри від 31 серпня 2024 року.

Печерський районний суд міста Києва ухвалою від 16 грудня 2024 року, яку Київський апеляційний суд ухвалою від 17 листопада 2025 року залишив без змін, відмовив у задоволенні скарги захисника Самборської Т.Л., зазначивши, що досудове розслідування у кримінальному провадженні стосовно Самборської Т.Л. завершене, тому слідчий суддя не має повноважень для розгляду цієї скарги на підставі пункту 10 частини першої статті 303 Кодексу. Київський апеляційний суд дійшов висновку про дотримання вимог Кодексу щодо загального порядку повідомлення про підозру, його змісту та обґрунтованості підозри стосовно Самборської Т.Л.

Суб'єкт права на конституційну скаргу стверджує, що пункт 10 частини першої статті 303 Кодексу, частина восьма статті 615 Кодексу в редакції Закону № 2137, частина перша статті 219, пункт 20⁸ розділу XI „Перехідні положення“ Кодексу в редакції Закону № 3509, абзац четвертий пункту 4, абзац другий пункту 5, пункт 6 розділу I Закону № 3509 порушують його конституційні права, гарантовані статтями 3, 8, 21, 22, 55, 58, 59, 62, 63, 129 Основного Закону України.

3. Вирішуючи питання про відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Згідно із Законом України „Про Конституційний Суд України“ конституційною скаргою є подане до Конституційного Суду України письмове клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих положень), що застосований в остаточному судовому рішенні у справі суб'єкта права на конституційну скаргу (частина перша статті 55); конституційна скарга має містити обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Основним Законом України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга є

прийнятною за умов її відповідності вимогам, визначеним статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

Остаточним судовим рішенням у справі Самборської Т.Л. в аспекті порушених у конституційній скарзі питань є ухвала Київського апеляційного суду від 17 листопада 2025 року, зі змісту якої вбачається, що суд не застосовував частину восьму статті 615 Кодексу в редакції Закону № 2137, пункт 20⁸ розділу XI „Перехідні положення“ Кодексу в редакції Закону № 3509, абзац четвертий пункту 4, абзац другий пункту 5, пункт 6 розділу I Закону № 3509, щодо неконституційності яких звернулася Самборська Т.Л. Отже, в цій частині суб'єкт права на конституційну скаргу не дотримав вимог частини першої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Аналіз конституційної скарги щодо невідповідності Конституції України пункту 10 частини першої статті 303 Кодексу, частини першої статті 219 Кодексу в редакції Закону № 3509 в аспекті неможливості оскарження повідомлення про підозру у тих кримінальних провадженнях, строк досудового розслідування в яких не перевищує двох місяців, свідчить про те, що Самборська Т.Л. не довела, як саме зазначені положення, які застосовував Київський апеляційний суд в ухвалі від 17 листопада 2025 року, порушують її права на захист і судовий захист, гарантовані статтями 55, 63 Конституції України. Із долучених до конституційної скарги матеріалів убачається, що строк досудового розслідування у справі Самборської Т.Л. перевищував два місяці, а Київський апеляційний суд розглянув скаргу захисника Самборської Т.Л. по суті. Конституційний Суд України зазначав, що звернення особи до Конституційного Суду України з конституційною скаргою не може бути спрямоване лише в інтересах публічного порядку (*actio popularis*); суб'єкт права на конституційну скаргу має зазначити, яке з гарантованих Конституцією України його людських прав зазнало порушення внаслідок застосування закону; особа, яка звертається до Конституційного Суду України, повинна не лише зазначити, а й аргументовано довести, як саме оспорюваний закон (його окремі приписи), який був застосований в остаточному судовому рішенні в її справі, порушує її гарантоване

Конституцією України право [Ухвала Другого сенату Конституційного Суду України від 10 травня 2023 року № 35-у(II)/2023].

Аргументуючи свою позицію щодо невідповідності Конституції України (неконституційності) пункту 10 частини першої статті 303 Кодексу, частини першої статті 219 Кодексу в редакції Закону № 3509, Самборська Т.В. фактично висловлює незгоду із застосуванням судами положень Кодексу стосовно неї, а також судовими рішеннями, ухваленими у її справі, що не можна вважати обґрунтуванням тверджень щодо неконституційності оспорюваних положень Кодексу, Кодексу в редакції Закону № 3509. Конституційний Суд України неодноразово зазначав, що правозастосовна діяльність полягає в індивідуалізації правових норм щодо конкретних суб'єктів і конкретних випадків, тобто в установленні фактичних обставин справи і підборі юридичних норм, які відповідають цим обставинам; пошук та аналіз таких норм для їх застосування до конкретного випадку є складовими правозастосування і не належить до повноважень Конституційного Суду України [ухвали Конституційного Суду України від 31 березня 2010 року № 15-у/2010, від 3 липня 2014 року № 73-у/2014, від 24 лютого 2016 року № 14-у/2016, Ухвала Другого сенату Конституційного Суду України від 20 листопада 2019 року № 70-у(II)/2019].

Отже, суб'єкт права на конституційну скаргу не дотримав вимог частини першої, пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 62, 77, 83, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

п о с т а н о в и л а :

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Самборської Тетяни Леонідівни щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 10 частини першої статті 303 Кримінального процесуального кодексу України, частини восьмої статті 615 Кримінального процесуального кодексу України в редакції Закону України «Про внесення змін до Кримінального процесуального кодексу України та Закону України „Про електронні комунікації“ щодо підвищення ефективності досудового розслідування „за гарячими слідами“ та протидії кібератакам» від 15 березня 2022 року № 2137–ІХ, частини першої статті 219, пункту 20⁸ розділу ХІ „Перехідні положення“ Кримінального процесуального кодексу України в редакції Закону України „Про внесення змін до Кримінального процесуального кодексу України та інших законодавчих актів України щодо посилення самостійності Спеціалізованої антикорупційної прокуратури“ від 8 грудня 2023 року № 3509–ІХ, абзацу четвертого пункту 4, абзацу другого пункту 5, пункту 6 розділу І Закону України „Про внесення змін до Кримінального процесуального кодексу України та інших законодавчих актів України щодо посилення самостійності Спеціалізованої антикорупційної прокуратури“ від 8 грудня 2023 року № 3509–ІХ на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала є остаточною.



**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**